

Voda iz česme je curila vrlo, vrlo... Vrrrlo... Po...la...ko...

Tako reći curkala. Kao u nekom od onih sjajnih staljinističkih mučilišta, kada čoveka sputaju tako da mu neki sličan mlazić dobuje po malenom čelu, ili slatkom temenu, *tiho, tiše, ko padanje kiše*, sve dok se glavica ne rasprsne. Iznutra. Trebalo je čekati gotovo čitav minut da se napuni obična čaša. O flašama ni pomena nije bilo! U kupatilu je sve bilo sasvim normalno, ali je u kuhinji pritisak bio više nego slab. I tako na čitavoj vertikalni. Još kada se tome doda koliko je kuhinja mala, dupe ne možeš da okreneš, i koliko je nisko postavljena česma, tako da je tek teškom mukom moguće uguirati neki lonac pod nju, a i tada čovek mora nasumce da trlja, sasvim je normalno da je za ljude u ovoj zgradi pranje sudova bilo pravo mučenje. Ruku na srce, ne baš staljinističko, jer su NKVD-ovci morali da prisiljavaju svoje žrtve na takve stvari, a stanari ove zgrade su sve dobrovoljno prihvatili. I još su plaćali za to.

Brdo, pa čak i brdašce sudova stvaralo je i priličnu nervozu.

U stvari, kako za koga.

Ona je bila nervozna i pokušavala da se primiri kiselkastim pevušenjem.

On je bio sasvim miran, raspoložen čak. Znao je uzrok svega toga: neadekvatna debljina cevi. Takozvani *fi*. Ali mu je to sada bilo prilično daleko. Stvar navikavanja i odvikavanja. Kao što se *tamo* odvikao od ovoga *ovde*, tako se sada odvikavao od onoga *tamo*. A bio je tu i onaj detalj koji ga je toliko uzbuđivao: kada Ona priđe da pere sudove i još kada veže kecelju, kecelju koja ju je pokrivala samo spreda... Imala je Ona pantalone, ali kao da je u tim trenucima njegov pogled dobijao neku rendgensku prodornost... Prilazio je da joj *pomogne* i Ona nije mogla da se brani, jer su joj ruke bile zauzete. I kao u onom cr-

tanom filmu, kada Tom naslaže čitav stub tanjira i na vrhu koju šolju pride, a zločinac Džeri krene da ga, kao i uvek, nastvuje, tako je i Ona uspevala da se neko vreme sačuva, mešala je guzovima, laktala se, vrtela glavom, sisa 'vamo, sisa tamo, ali, kao i u crtaću, *što bi gori, sad je doli*, gravitacija je suviše jaka i *zemlja čeka*. Nešto je uvek moralo da pukne. Ovaj put je to bio šamar. Šamarčić, zapravo. Ostao mu je trag pene na obrazu. Ne morske: od deterdženta.

Stvarno me nerviraš! rekla mu je.

I ti mene! odgovorio je, po navici, a i zbog ravnopravnosti polova. *Samo pokušavam da ti pomognem!*

A, tako! A što ti se onda digao? Da nećeš možda spermom da ispiraš sudove! rekla je i ugrizla donju usnu. Nije mislila tako nešto da kaže. Nije govorila takve stvari. Bar ne njemu.

On se najpre zbunio i to toliko da je pogledao u pravcu međunožja, da proveriti. Nije mu bilo jasno odakle njoj takav rečnik. A onda se namrštio.

Stvarno si odvratna! Kako možeš tako nešto da kažeš? Samo pokušavam da budem od neke koristi!

Bilo joj je smešno to što je rekao. Patetično. *Brani jebenu otadžbinu*, a hteo bi da bude *od koristi*, da pere ženi sudove! *Nek se bori*, mislila je, *kad je budaletina, ali bar da mi ne smeta kad perem sudove! 'Borac', a nije u stanju jednu česmu da popravi!*

Izvini, ljubavi! rekla je. *Znaš kakva sam kad perem sudove! Ali sad si mi bar ti tu, pa mi je lakše! Evo, uzmi krpu, pa prebriši ove tanjire!*

On je s ljubavlju uzeo prljavo parče tkanine. Poljubio ga je. Ona ga je nežno pogledala. *Suze su se blistale u uglovima* i tako dalje, i tako bliže...

Šta je idealni muškarac! dobacila mu je. **Borac, i još pere sudove!**

On se nasmejao.

Kao onaj film 'Home front'! rekao je.

Mislila je da će povratiti. Sa svakim ratom činio se sve izgubljeniji. Sve gluplji. **Bože**, užasnula se, **'sa svakim ratom'...**

I tako je srećna porodica, nalik na sve srećne porodice, za razliku, naravno, od nesrećnih porodica, od kojih je svaka nesrećna na svoj način, nastavila redovne popodneve aktivnosti, nakon proslave krsne slave. Raščistiti, počistiti, spremi, srediti, složiti, oprati... A kasnije se, bogami i posrati...

On je seljak - veseljak, a u duši tugu skriva.

Šta će, jadan... Ali je sada bilo nešto više od tuge. **Šta je tuža, za D-mol?** I sada se osmehiavao, a mislio je o tome kako je ovaj put bila naročito nervozna. Čak joj se i telo opiralo. A bio je tu i Marko, njegov stari drugar: **od istih su bolesti bili cepljeni, zajedno su im tekli školski dani** i tako to... A i **stari jebač**, to mu se sada nametalo, pre svega ostalog. **Švalerčina**. A i bio je, **što jes' - jes'!** Ono što je Marka približavalo ovom druženju bilo je to što je Njega uvek mogao da **tapka po glavi**, baš kao što je Beni Hil uvek lupkao onog ćelavog dedicu. Uvek se pored Njega osećao tako snažan, tako moćan, tako silan, tako... Tako... Kao Popaj kada se najede spanaća, pa mu se pojavi tenk u podlaktici. A Njega je vezivao uz Marka upravo taj Markov neverovatan uspeh kod žena. Mnoge su se obraćale baš Njemu, ne bi li ih On doveo do Marka, a On se uvek trudio da to iskoristi, da i sam nešto **uštine**. Tako je **uštinao** i svoju ženu.

Ono što nikada nije saznao jeste da li ju je i Marko **uštinao**... Ranije ga to nije zanimalo. Ne previše. Ali sada... Sada mu se samo to motalo po glavi. Nije mogao da se odupre utisku da ne samo da ju je Marko štipnuo **onda**, već je, vero-

vatno, štipa i **sada**. Štipka. Pipka. Imao je dokaz za to. I to kakav! Ono popodne kada je došao, još je skidao uniformu, Ona mu je rekla: **Evo, pokušavam da napravim ovu doboš tortu. Nisam je nikada pravila, valjda će ispasti kako treba. Nikada**, to je rekla, jasno i glasno. A za večerom, dok je On pokušavao nećujno da prdne, Marko je rekao: **Obožavam ovu tvoju doboš tortu, uvek ti ispadne baš kako je pravi moja draga mamica! Uvek**, to je rekao, mada ne baš tako jasno. Ni glasno. Ali slasno. A čitavo veče je tako žderao, tako žderao! To je bilo strašno! Uzme parče mesa u ruku, okrene ga par puta, osmotri ga, onda sevne očima, onim svojim malim, gadnim, prasećim očima, sevne ka njoj, pa gricne, gricne malo, lagano, **gric, gric**, kao da je u pitanju ženska bradavica, gricne tako da mu se vidi pljuvačka na zubima, kamenac, jebeni kamenac i onda: cap! Cap! Jedan veliki griz, i u rukama mu ostane samo kost. Kost koju ležerno baci pred sebe. I tako bezbroj puta.

Uzeo je u ruke Markov tanjir, pun kostiju. Malih, srednjih, velikih, neodređenih, izgrickanih, isisanih. I jedna slomljena čačkalica.

Ovaj baš voli da omasti brke! rekao joj je. Želeo je malo da je provocira. Da se poigrava. Da je podseti na sjaj pljuvačke na Markovim zubima, na sev onih prasećih očiju. Na **gric, gric...**

Nasmejala se.

Pa on i nema brkove! odgovorila je.

Joj, namrštio se, **to ti je figurativno, ženska glavo. Razumeš!**

Znaš ti dobro kako on masti brke, mislio je.

Zastala je.

A šta ti je to figurativno? Je l' to kao veštački brkovi? pitala je.

Budalo! Budalo! nervoza je rasla u njoj.

On ju je pogledao. Hteo je nešto da kaže, da podvikne, ali je primetio kako joj se ramena treskaju od smeha.

A i ponovo mu se desilo nešto neprijatno, nešto što ga je spopadalo i za večerom. Vraćala mu se slika: On sedi na nekoj gajbi, plastika mu dupe žulja, puška mu na skut naslonjena, u rukama mu je konzerva, skida joj poklopac, na poklopcu piše *ovčije meso u komadima*, savija ga, otkida njime komade mesa, trpa ih u usta, vlažna od iščekivanja, onda žvače, melje te komade sa Ovčara i Kablara i misli: misli, **a pogled mu se u daljini gubi**. A daljina je zid. Izguljen, žučkast, vlažan... Kakve sve stvari u pojedinim trenucima čovek može da pročita sa parčeta zida...

Zatresao je glavom i nastavio da radi. Ona se više nije smeškala. Sada se nasmejao On.

Pomislio je kako je u ratu ipak bolje, jer ne mora da se bavi ovako dosadnim stvarima.

A onda je počeo da urla.

Mrtvu li ti majku jebem, u usta crvljiva! Ruko!!! Ruko!!! režao je. **Je l' treba da zašaražim za tebe, jebem li ti sve što se može jebati...**

U prvom trenutku se uplašila. Prestravila. Užasnula. Zapanjila.

A onda se skupila, očekujući njegov sledeći potez. Par trenutaka je prošlo, ali se ništa nije desilo. Čulo se njegovo mumlanje. Voda je cur, cur, curkala... Pogledala ga je. Shvatila je da On urla na sopstvenu ruku i na krpu koja mu je ispala na pod. Gazio ju je. Šutnuo. Podigao, pa zafrljačio na pod. **Moja je osveta i ja ću je vratiti**, verovatno je mislio. Nastavio je da viče, ali je to sada bilo potpuno nerazumljivo. Zaista režanje. Bio je crven u licu. Onda je stao. Naslonio se. Pokušavao je da dođe do daha. Da izdvoji kiseonik iz atmosfere.

Ona je nastavila da pere. Nije želela bilo šta da kaže. A i šta bi rekla? Šta tu ima da se priča...

Počela je da pevuši, pokušavajući da ublaži nervozu.

**Caki, Caki, Cale,
kupi mi sandale,
samo pazi Cale,
jojjoj, joj, jojjojoj...**

On se okrenuo prema Njoj.

Pa zar ti nisi, ovaj, digla moje dnevnice i kupila te sandale, što si mi tražila? pitao je.

Pustila je da joj sunder padne u vodu. **Pljuk**, pa opet **cur, cur...**

Nasmejala se, sada iskreno. Rukom je lupnula po prljavoj vodi. **Plup.**

Nervira, nervira, mislila je, a onda kaže ovako nešto i kako čovek da ga mrzi? Kako da im ne oprost, kad ne znaju šta čine? A kako bi i mogao neki muškarac da zna šta je dobra ženska sandala. Italijanska. I kako On može da zna koliko je dana rata, koliko je ratova potrebno, da bi se obukla jedna ĩina, nežna, elegantna, sa malim, lakovanim noktima, satenska...

Pogledala je dole. Mazno ga je izvukla iz papuče ali, pošto je imala na njemu štrikane zepe, njeno ionako veliko stopalo sada je bilo još nezgrapnije. Prava aždaja. Neman. Ruska **Volga**. Žurno ga je gurnula nazad i vratila pogled na sudoperu.

Znaš da sam hvatao sebe tamo kako zamišljam da kupujem novi model 'Riboka', znaš one za ĩudbal, što ih reklamira Majkl Oven...

Ćutala je. Mislila je na dva jajeta koja su joj, po receptu, falila za tortu. I kako fil nije bio baš pravi, kao inače. A i na to kako je Marko imao iste čarape kao i On. Pitala se da li su to one čapare koje je Marko nosio i prošli vikend, one sa rupom na peti. Taj čovek jednostavno ne menja čarape!

O čemu ti razmišljaš... procedila je, samo da prekine njegovo iritirajuće iščekivanje.

Još nam nisu dali čizme... odmah je nastavio, ne slušajući Njene reči. **Zamisl, kako smešno izgledamo u onim starim uniformama i patikama!**

A patike mora da su američke, ubacila je.

Zastao je. Razmislio. Nasmejao se.

Ha, to je dobra ĩora! Ali, baš i nisu! Uglavnom su one kineske kopije, sa pijace. A ima i američkih...

Ha, izdajnici! Nosite patike naših dušmana! A kapetan mora da nosi 'adidas'...

A zašto to?

Pa kapetan... Tri crte.

Kiselo se nasmejao.

Tri crte, a? Mnogo ste mi vi žene pametne! Voleo bih tebe da vidim da dođeš tamo.

Sada je zastala, obrisala ruke. Okrenula se ka njemu, sasvim ozbiljna.

Cur, cur...

Ugao usne joj je jedva vidno poigravao.

Da, verujem da bi i tvoji saborci to voleli...

Vrhom jezika je prebirao po rupi u zubu. **Na vrh jezika mu**

je bio komadić krompira.

Kako si perverzna danas... promrmljao je, sasvim tiho. Progutao je *blago iskopano* iz zuba. *Stvar je ozbiljna, a ti se zajebavaš...*

Ozbiljna, mislila je. *Šta tu ima ozbiljno? Čučiš u rupi i čekaš da te pozovu, da pucaš u nekog ko sa tobom nema nikakve veze, osim što je bednik, kao i ti. A kući ti žena puši starom drugaru iz školske klupe... Tog sam jutra stigao putničkom klasom... Tako poznato, tako poznato... Smrdljivi stereotip. Figurativno... 'Parada pijanstva i kiča', to je vaš jebeni muški svet...*

Onda je On ponovo počeo da viče.

Sada joj je svega bilo dosta. *Nije ti ovo smrdljivi front*, pomislila je, ali se ubrzo primirila. Sada je imao razlog.

Njihov klinac je ušetao u kuhinju, tegleći očevu pušku. Dete ko dete, *igračka za strine i tete*, mučilo se sa ovom igračkom za stričeve i čike, vrtelo je u krug i vikalo: *ta, ta!* Nije to bilo zivanje oca. To su progovorili precima, to je Marko po drugi put među Srbima ljubio očinu sablju, to je progovorilo sedam ofanziva, osam sednica, devet Jugovića i nije da ocu nije zaigralo srce, zaigralo *sitno kaluderski*. Ali, dete je otac čoveka, a on je otac deteta, što će reći čovekov deda i kao takav je morao nešto da kaže, jer to nije bila stvar za šalu!

Au, jebem ti dete, kako se sav na mater bacio! Sa svim bi se igrao! povikao je, *naroguden i ljut sav* i krenuo ka klincu, da mu odzme pušku. 1577911, to je bio broj oružja.

A onda se klinac okrenuo ka njemu. *Ta, ta!!!*

Ej! Ej! Ehej, mali, nemoj se zajebavati!

Otac je najpre zastao.

Nemoj se... Ej!

Ta, ta!!! klinac je bio neumoljiv.

Otac je počeo da uzmiče.

Ta! Ta! smejao se klinac.

Ona je bila zbunjena.

Sin s' primiče, otac se odmiče.

Nije joj bilo jasno da li se On šalio, ili se stvarno uplašio. Bilo je sasvim očigledno da klinac nije dodirivao okidač, a i okvir nije bio u puški.

Sin s' primiče, otac se odmiče.

Ubrzo je shvatila da se On ne samo uplašio, nego prestravio. Zgrozilo. Užasnulo. Jednom rečju, *usrao od straha*.

Ej, ej, eeeej!!! otac je sve glasnije vikao, a onda je pokrio lice rukama.

Ta, ta! klinac se i dalje zabavljao.

A kad je doterao oca do duvara, u kuhinju je ušla baba.

Šta urlaš, čovječe, šta vrištiš! Ostavi djete na miru! rekla je baba. Čim je baba ušla, Ona se odmah okrenula sudovima. On je iskoristio trenutak detetove nepažnje i zgrabio oružje.

Tuk, tuk! odmah je prosledio par udaraca u glavu. I još jedno *tuk*, da dotuče protivnika. Klinac je počeo da plače, okrenuo se babi i obgrlio joj noge.

Pusti djete, čovječe! Zbog čega? Zbog te bijede! baba je pokazala na pušku. *Ajde, smiri se*, obratila se baba klincu i počela da ga mazi.

Dok je baba govorila, Ona je lupkala nogom i pravila grimase. Plazila jezik. Kolutala očima. Srednji prst na ruci kojom se naslonila na sudoperu bio je ispružen i njime je tapkala po drvetu. Ta žena baš i nije bila po njenom ukusu.

Ženturača, tako ju je Ona zvala.

Cur, Cur! čulo se i dalje.

Pa to je puška, nije to zajebancija! pokušao je otac da povрати autoritet.

Ajde, molim te, sram te bilo! Tebi je ta bijeda ozbiljna! nastavila je baba da nasrće, mazići klinca.

Šta...pa... kao da je njegova odbrana sasvim pala.

Baba je odmahнула rukom. Sada se obraćala samo klincu.

Pusti ti čaću! Čaća je budala! Tako sam i

ja, kad sam bila mala, a moj ti ćaća dođe kući. Samo, moj ti je ćaća bio ljudina! E, to su bili ljudi! A što ti je on imo' pušku! To je bila puška, a ne ova igrarija! Crna, strašna, dva-tri metera dugačka! 'Šarac', znaš li ti šta je bio 'Šarac'! Ih!

Klinac se sada sasvim primirio. Čak se i smeškao. Voleo je babine priče, taj njen užasni glas koji čoveku nije davao mogućnosti da bilo šta odgovori. Otac je samo pognuo glavu. Vrhovima prstiju je prelazio po cevi.

Ona je sasvim isplazila jezik, ka zidu.

Kad ga pipneš, a sve ti ostane crno na prstu, a ćaća se smeška... Raspalio po slanini i krumpijerima... E, moj ćaćo! zastala je baba, **a tuga joj srce slama**. Svi su se utišali i to toliko da se ponovo začulo ono *cur, cur* i neko lupkanje. **Tup, tup.**

A tek što je ćaćo umio da prdne! Joj kad ga taj odvali, ne znaš da l' su 'aubice, il' se lomi more o bregove! Baba je dobro znala šta je to lupkanje i zato je požurila da nastavi sa pričom, a i da napusti kuhinju.

I onda smo ti mi pjevali 'Pjevaju mašinke, ljepše nego ptice'! nastavila je baba i krenula sa kincem nazad u sobu. Mali je sada bio totalno oduševljen. Hteo je da uči pesmu. Zastali su na pragu, da malo priprete ocu, onako, prstom, pa su izašli. Čuo se zvuk televizora iz sobe. **Let's go Mighty rangers!** A zatim i pesma: **Pjevaju mašinke, juju, ju, ju šinke...**

On je još nekoliko trenutaka stajao, mazeći cev, a onda je ostavio oružje u ugao i vratio se sudoperi. Ona je mrdala vilicom, koja joj se gotovo ukočila od idiotskih grimasa.

Cur, cur!

On je pokušao da opere krpku koju je *isprebijao*, ali nije bilo pomoći: nije moglo da bude oprostaja za bezumnu tkaninu koja se drznula da mu se suprotstavi. Ruci je oprostio: kakva je, da je - njegova je. A onda je potražio drugu krpku. Suvu. I poslušniju.

Ona je nastavila da pere. Sudova je još uvek bilo toliko, kao da su tek počeli. Nije uspevao da pronade krpku, a nije želeo Njoj da se obrati. Hteo je da malo čezne za njegovim glasom.

Ona je to shvatila, pa nije htela da mu smeta. Samo se pripremila za novi nalet. Već je počeo da jače lupa fiokama.

Jebem t... počeo je da mumla. Onda je prestao. Nalegao se na kuhinju. Par trenutaka je ćutao.

Cur, cur!

Cur!

Jebem ti sunce, tolike godine živim sa ovim matoreima, a tek sam sad shvatio da su oni totalno nenormalni! rekao je.

Očekivao je da Ona nešto kaže. Da odgovori. Replicira. Ćutala je. Ne baš mudro. Ali provokativno. Nervoza joj se vratila, sada još jača. Duvala je kroz nos. U stereo tehnici: kroz obe nozdrve istovremeno. Grickala je usne: malo gornju, malo donju, opet gornju i sve tako redom. Grickala bi i zanoktice, samo da je mogla, ali nije baš volela ukus deterdženta. Lupkala je nogom o sudoperu. Duvala.

Tup, tup.

Cur, cur...

On je ponovo uzeo pušku. Još jednom je prešao dlanom preko cevi.

Oni su bili totalno žizořreni, je l' razumeš ti to? 'Pjevaju mašinke...' Jebem ti sunce žareno... Samo totalno bolestan čovek mogao je tako nešto da peva! Je l' znaš ti kako ove stvari 'pevaju'?

Ćutala je. Duvala.

Tup, tup.

Grickala je usne.

Gric, gric...

Duvala je.

Je l' znaš ti to?

Cur, cur.

Duvala je.

Tup.

Ispustila je sunder.

Pljus. Obrisala je ruke. Okrenula se ka njemu. Uzdahнула. Pomislila je da broji, ali je već bilo kasno.

Cur, cur...

Cur.

A da li ti, eventualno, znaš da je meni dosta tih budalaština? Dosta! Razumeš! vikala je. Znaš koliko si me puta to pitao? Znaš koliko? Dosta mi je više tih mašinki, i baba, i svega!

To je bilo urlanje. On je malo ustuknuo. Naravno, očekivao je reakciju. Nije ga zanimalo njen odgovor. Bila je to samo provokacija. Ali nije očekivao ovako nešto.

Od pet jebenih godina braka, ti si već dve godine dana po nekakvim ratovima! Dve godine, eeee! Koji ti je ovo po redu? Ajde, reci, da li ti uopšte znaš više s kim ratuješ, za koga ratuješ?

U prvom trenutku On zaista nije mogao da se seti. Da je morao da odgovori bilo bi to prilično smešno.

Dode mi... Dode mi da ja uzmem pušku i da odem da to više rešim! Da se to završi jednom! Al' se bojim da bi na vas pucala, na vas, tako blesave i glupe! Noću mi upadaju u kuću, u krevet mi upadaju... Kad ulazim pod jorgan sve me jeza hvata da ne iskoči opet neki sa pozivom! Odvuku te, a ja nemam pojma ni gde, ni dokle! Kuća mi prazna, dete raste ko divljak... Pa bar da si nešto stekao tamo! Ljudi su kuće dizali, a ja? Šta ja imam od tvog ratovanja, od 'epopeja'?

Sada se nešto pobunilo u njemu. Nije on imao šta Njoj da se pravda. Šta žene znaju? Sa svojim 'kutlačama' i svojim 'pregačama'... Nekada se znalo šta se radi sa ženom koja pušta jezik... Ali, opet... Želeo je bar nešto da kaže.

Pa doterao sam motor, eno ti ga u garaži...

Motor, jebem ti motor! Šta da radim s njim? Ja hoću sandale, hoću da budem žena, a ne strašilo!

Napravila je korak ka njemu, pa nastavila, ali tiše.

Treba mi muškarac! Muško mi treba! Muško!

Sada više nije imao kud. Isprovocirala ga je. Zaista. **Muško...** Znači, još ga i Ona zajeblava. Povrh svih, još i Ona... Kao da

On ne zna, kao da nije sve shvatio. Svel! **Muško...** Setio se Marka. **Gric, gric.** I svog **ovčijeg mesa u komadima. Muško...** Činilo se da se Ona primirila. Izgledalo je kao da se uzbudila. Kao da je želela da učini još jedan korak ka njemu. Tada bi se sasvim spojili. A onda još jedan trzaj i bili bi naslonjeni na zid. Teško je disala. Usne su joj se osušile. Protrljala je donju usnu o zube. Vrhom jezika je prešla preko gornje.

Cur, cur.

Njegova usta su bila napola otvorena. Osećao je vrelinu u obrazima. Gotovo je čuo damare u slepoočnicama.

Onda se ponovo setio. **Ovčije jebeno meso, u jebelim komadima.** Naglo se okrenuo i gotovo zaparao vrhom nosa po zidu. Krenuo je u stranu, ne gledajući u Nju.

Znači tebi je sve to bez veze! Tebi sve to nema smisla, jel' tako? Je l' tako?

Naslonio se na štednjak. Sve teže je disao. Učinilo mu se da mu je srce preskočilo. Dešavalo mu se to i ranije, kada se previše uzbudi. Pa još jednom. Kao da je savim izgubilo ritam.

A šta je trebalo da radim? Šta je trebalo da radim? Da pustim da se...

Sada je ona počela da vrišti. Pomislio je da ima histerični napad, tako je urlala.

Ali bilo je nešto drugo. Klinac je ponovo ušao u kuhinju. Sada je u rukama držao bombu.

Hi, hi!

Smeškao se kao da je roditeljima doneo nekakav poklon. Poklončić. Za razliku od puške, sada nije znao šta drži u ruci. Verovatno je mislio da je to neka loptica. Onda je gurnuo prst u alku i povukao je. Osigurač mu je ostao kao prsten.

Za Njega je Njeno urlanje nestalo. Nije ona začutala. Naprotiv. Urlala je sve jače. Ali to više nije dopiralo do Njega. Sve mu se to izmešalo u glavi. Curkanje, vrištanje, smeškanje, baba raščupana i dremljiva... Priskočio je klincu i stisnuo mu dlan koji je ovaj već počeo da otvara. Onda je zgrabio osigurač i vratio ga na mesto. Potom je otvorio šaku i bomba je ispala na pod. Klinac je odmah počeo da plače. Sada mu nije bilo spasa. Baba je pružala ruke, ali nije smela da pride.

Fljas! Fljas!

Kao da su šamari razbistrili situaciju u njegovoj glavi. Počeo je da razaznaje glasove.

Prišao je njoj, vukući klinca sa sobom.

Fljas!

Podigao joj je bombu ispred nosa. Drhtala je.

Vidiš, kućko! Vidiš da ima smisla! Da nisam bio tamo, kako bi znao ovo da uradim! Vidiš! gurao joj je bombu u lice, pritiskao nos. Baba je pružala ruke, tek razbuđena. **Otišli bi svi u tri lepe!!!**

Fljas! Fljas! Fljas!

Bila je to prava kanonada po detetovoj glavi. Dečak je bio potpuno crven u licu i urlao je toliko da mu se glas izgubio.

Ostavi djete, vriskala je baba, pa nije ti ono krivo!

Fljas!

Ćuti, baba! Dosta mi je i tebe i tvojih! Jeb'le vas mašinke!

Fljas!

Dosta mi je tog sranja da niko nije kriv!

Fljas!

Nisam ni ja vama bio kriv!

Fljas!

Pa nije ti ono donijelo to sranje u kuću! Baba je i dalje pokušavala da odbrani klinca.

Fljas! Fljas!

Dete je urlalo, baba se derala, on je udarao, ona je drhtala, voda je curkala, *cur, cur, fljas, fljas, cur, fljas, cur, fljas.*

A onda se začulo iz sobe: *Večeras ste loše sreće, večeras je 'Bingo' večer!!!*

Njegova ruka je zastala u vazduhu. Onda ju je povukao unazad i počeo se po glavi. Baba se lupila po čelu.

Jo, de su mi kartice, bog sveti zna!

Stala je da pretura po džepovima, ali su joj šake ispadale kroz rupe na njihovom dnu.

Ona je nastavila da drhti. Samo, sada ju je tresla *Bingo* groznica.

Jesi ti uopšte kupila kartice? upitao ju je. Ona je samo klimnula glavom i pošla u sobu. Bila je sasvim bleđa.

Baba je krenula za Njom. On je lagano protresao dečakova ramena. Čak je i krenuo da ga pomazi, ali je odustao. Lupnuo ga je po guzici.

Dečak je ostao sam u kuhinji. Treskao se od plača, ali sve slabije i slabije. Dohvatio je neki autić. Gurnuo ga nekoliko puta, napred-nazad, napred-nazad, ali mu je to brzo dosadilo. Onda je uzeo još jedan autić, pa je počeo da ih udara jedan o drugi. Gotovo se sasvim primirio.

Je l' pišeš ti uopšte! čulo se iz sobe.

Ma ćuti, čovječe!

Dečak se nasmejao. Odgurnuo je autić. Otpuzao je ka bombi, koja je ostala na kuhinji. Dohvatio ju je vrhovima prstića. Malo ju je kotrljao po tepihu.

Ma jebem ti osamdeset osmicu! čulo se očevo vikanje.

Smiri se, čovječe!

Onda je dečak gurnuo prst u alku osigurača. Vrteo je bombu oko prsta.

Kao ringišpil, pomislio je.

Onda je bomba odletela. Osigurač mu je ostao na prstu. Dečak se nasmejao. *Fijuuu!* promrmlao je.

Voda iz česme je curila vrlo, vrlo...Vrrrlo... Po... la... ko...

Čulo se *tup, tup, tup,* dok se bomba kotrljala po podu. Zastala je u uglu kuhinje.

Titiritirii!!! začulo se iz sobe. *Čestitamo!!!*